

Методът, който ви спасява от бремето
на домашните задължения и ви осигурява
време за пълноценен семеен живот

ЧЕСТНА ИГРА

Ив Родски

СН[®]
СОФТПРЕС

СЪДЪРЖАНИЕ

>> ЧАСТ 1 <<

ПРОБЛЕМЪТ

.....
Какво е „Честна игра“?
.....

1. Проклятието да си майка за всичко 3
>> *Бях готова да се предам.*
2. Скритата цена, която плащаме в опит да свършим всичко 26
>> *Картите в тестето не са в наша полза.*

>> ЧАСТ 2 <<

РЕШЕНИЕТО

.....
Четирите правила на „Честна игра“
.....

3. Правило № 1: Всяко време е създадено равно 53
>> *Нека играем с открити карти.*
4. Правило № 2: Върнете си правото да бъдете интересни 88
>> *Не губете от поглед целта.*

СЪДЪРЖАНИЕ

5. Правило № 3: Започнете оттам,
където сте сега 111
>> *Залозите са големи.*
6. Правило № 4: Определете своите
ценности и стандарти 151
>> *Изравнете полето за игра.*

>> ЧАСТ 3 <<

КАК ДА ПОБЕДИМ В „ЧЕСТНА ИГРА“

Играйте дългосрочно

7. 100 карти на „Честна игра“ 169
>> *Подгответе се за победа.*
8. Начало на играта 217
>> *Всички карти са на масата.*
9. Прераздаване на тестето 254
>> *Играйте до победа.*
10. 13 основни грешки, които двойките
допускат – и решението на „Честна игра“ 276
>> *Не позволявайте на къщата ви от карти
да се срути.*
11. Живейте в Пространството на еднорога 293
>> *Истинската победа е да сте по-щастливи
и по-здрави.*
- Заклучение 321

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Речник</i>	324
<i>100 карти за „Честна игра“</i>	326
<i>Библиография</i>	328
<i>Благодарности</i>	339

1.

ПРОКЛЯТИЕТО ДА СИ МАЙКА ЗА ВСИЧКО

Бях готова да се предам.

ТЕМА ЗА РАЗМИСЪЛ: СЛУЧАЯТ С ЛИПСВАЩИТЕ БОРОВИНКИ

> Учуден съм, че не си купила боровинки.

Четях втрещено съобщението от съпруга ми и си представях как изговаря думите със своя „порно глас“ – задъхан, както когато е ядосан или объркан.

Мигновено заех отбранителна позиция и си помислих: *Хм, защо ти не купиш боровинките?*

Същия следобед бях решила да си дам малко „почивка“, за да прекарам време с големия ми син, който – откакто се беше появило малкото му братче – горещо се нуждаеше от няколко часа само с майка си. След като прегледах дългия си списък с инструкции към бавачката (два пъти), излетях през входната врата, за да взема Зак от училище – като междуременно

ЧЕСТНА ИГРА

крепях закуските, които току-що бях приготвила, една раница, забравена от гостувалото ни предния ден приятелче, пратка за оставяне във „Федекс“, чифт чисто нови и вече твърде малки детски обувки за връщане в магазина и договор за един клиент, който трябваше да прегледам до края на деня. Когато получих „съобщението с боровинките“ на мъжа ми, вече бях на ръба на силите си и сълзите рукнаха толкова бързо и яростно, че се наложи да отбия встрани от пътя.

Как точно се бях превърнала от мениджър, който успешно ръководи цял един отдел в офиса, в човек, който не успява да се справи със списъка с покупки за семейството си? И коя уважаваща себе си жена циври заради нещо, което е забравила да купи от магазина? И също толкова тревожно: щеше ли една кутийка боровинки извън сезона да се окаже предвестник на края на брака ми?

Избърсах струйките спирала под очите си и си помислих: *Не така си представях живота си – да се превърна в отговорник за смутта на семейството.*

Стоп. Да се върнем назад.

КАК СТИГНАХ ДОТУК

Майка ми и баща ми се разведоха, когато бях на три години, а тя беше бременна с брат ми. Майка ми избра да се откаже от правото си на издръжка, за да избегне евентуалното емоционално изнудване, и отгледа двамата с брат ми сама, докато работеше на пълен работен ден като преподавател по социални науки в Ню Йорк. Работата ѝ не беше високоплатена, но тя успяваше да издържа семейството ни. Или поне така си мислех аз, докато под вратата на апартамента ни не пъхнаха първото предизвестие за принудително извеждане от имота. Майка ми беше преподавала в университета цял ден, беше взела брат ми и мен от училище, беше ни завела на зъболекар в горния край на Манхатън, беше ни върнала у дома в долния край на Манхатън, където ни беше поверила на бавачката, а после... беше отишла отново на работа. Когато видях плика на пода, аз го отворих, прочетох предизвестие

ПРОКЛЯТИЕТО ДА СИ МАЙКА ЗА ВСИЧКО

в него и останах будна до късно вечерта, за да изчакам майка ми да се прибере. Когато тя най-сетне се върна, аз ѝ съобщих новината, че вече няма къде да живеем. Бях осемгодишна. Майка ми ме увери, че просто е забравила да плати наема и още на следващата сутрин ще пусне чека по пощата.

Тя изпълни обещанието си и не се наложи да се местим другаде, но в онзи момент аз разбрах колко е труден животът на майка ми, защото ѝ се налагаше да поема 100 процента от товара на задълженията у дома. През годините, докато растях, и в толкова много случаи, че дори не мога да ги преброя, помня как я гледах в края на поредния дълъг изтощителен ден – моята преработила се супермайка, която се опитваше да свърши всичко – и си мислех: *Аз никога няма да живея така. Когато порасна, ще си намеря истински партньор в живота.* Макар да не бях израснала с подобен пример, бях твърдо решена един ден да изградя и съхраня истинско партньорство, в което всичко е разпределено 50/50.

Трудох се усилено и успях да се издържа по време на следването си, след това да завърша право и после да се запозная с мъжа, който щеше да стане мой партньор. Най-добрата ми приятелка ни беше уговорила среща. Зоуи описа Сет като: „Евреин, маниак на тема хип-хоп“. Веднага си спомних как на моя бат мицва изненадах гостите с танц по моя хореография към песента *Children's Story* на рапъра Слик Рик. Трябваше да се запозная с този мъж.

Бях младши сътрудник в една адвокатска кантора в Ню Йорк, което налагаше да работя *наистина* до късно, затова за първата ни среща двамата със Сет се уговорихме да се видим в един нощен бар на площад „Юниън“. Но в 9:30 вечерта се наложи да проведа телефонен разговор с клиент, който продължи близо два часа. Когато пристигнах в бара, вече наближаваше полунощ и Сет... все още беше там. Един приятел беше изчакал с него, докато се появя. По-късно Сет ми сподели какво е казал приятелят му, когато ме видели да влизам: „Тя си струва чакането“. Същото важеше и за Сет. Той веднага ми хареса.

ЧЕСТНА ИГРА

На пътя на нашата напъпила любов стоеше една-единствена пречка: Сет живееше в Лос Анджелис, а аз току-що бях взела изпита за адвокатската колегия в Ню Йорк. В продължение на година се ухажвахме от разстояние и за първата ни годишнина аз му поднесох „Най-доброто от 2003“ – всички електронни писма, които си бяхме писали един на друг от нощта на нашето запознанство. Над 600 страници с имейли, които си бяхме разменяли и бях принтирала в офиса на кантората, за да ги събера в четири томчета с тъмночервени корици. Сет беше трогнат от моята сантименталност (и също толкова впечатлен от прецизните ми организационни умения). Мисля, че в онзи момент и двамата си казахме, че между нас има нещо *истинско*.

В рамките на следващата година аз се заех с мъчителното начинание да се подготвя и да премина изпита за адвокатската колегия в Калифорния, сбогувах се с всичко познато и се преместих в Лос Анджелис. А след това, когато разрастващият се бизнес на Сет вече се нуждаеше от офис на Източното крайбрежие, ние си събрахме багажа и се преместихме да живеем обратно в Ню Йорк като току-що сгодила се двойка. (Тайничко бях планирала да го доведе обратно у дома.)

В първия ни апартамент, който се намираще срещу тунела „Мидтаун“, беше претъпкано и винаги шумно, но на нас не ни пукаше. Бяхме влюбени, сътрудничехме си истински в домакинските задължения и всеки безрезервно подкрепяше кариерата на другия. Като млада двойка действията и задълженията ни бяха разпределени справедливо и бяхме напълно равноправни партньори. Докато се занимавах с прането, преглеждах договорите с клиенти на разрастващата се развлекателна агенция на Сет, а той ми даваше бизнес насоки, докато подреждаше покупките.

Беше моята дясна ръка, докато си проправях път нагоре по стълбицата към работата на своите мечти – да използвам юридическото си образование, организационните си ръководни умения и опита в медиацията, за да работя с хора и фирми с цел изграждане на филантропски организации. Простичко казано, давах съвети на богатите как да даряват огромни

ПРОКЛЯТИЕТО ДА СИ МАЙКА ЗА ВСИЧКО

суми пари на нестопански организации в името на общото благо. И двамата се гордеехме с работата, която вършихме, и заедно помитахме всичко по пътя си.

Превъртаме напред към семейство с деца – когато всичко се промени.

МАЙКА ЗА ВСИЧКО

Аз се превърнах в майка за всичко – или по-точно в майката, която е *виновна* за всичко – и като такава единствено, което помитах, бяха разсипани бебешки пюрета от пода. В интерес на истината Сет с охота помагаше със смяната на еднократните пелени, храненето с шише и среднощното успокояване на нашето първородно дете. Но отвъд формирането на тази ранна жизненоважна връзка със своя син, в нашата нова семейна динамика Сет често казваше: „За мен няма много за вършене“.

Макар съпругът ми да не е неандерталец, той напълно беше прегърнал онова, което друг негов пещерен другар му беше обещал по време на бременността ми: „Спокойно. През първите шест месеца татковците не правят почти нищо. Това са по-скоро „майчини“ работи“.

Както много работещи бащи, които осигуряват поминъка на семействата си, Сет се върна на работа едва седмица след раждането на Зак. На мен ми се полагаха три месеца отпуск по майчинство, за да си „стоям вкъщи“ (сякаш това определение включва всичко, което новите родители правят всеки ден). Сега, когато поглеждам назад, си давам сметка, че не бях подготвена за безкрайните емоционални, умствени и физически усилия, които изисква родителството. Братовчедка ми Джесика, която живееше на няколко минути с такси в горния край на Манхатън и която беше бременна заедно с мен, се оказа точно толкова неподготвена за предстоящото преживяване. Когато бяхме в третия триместър, тя ни записа на курс по плетене, защото „сигурно ще скучаем, докато сме в майчинство“. Да скучаем – да. Да бездействаме – не. Имах достатъчно задачи, с които да си запълвам времето, без